

I WATERLAND

LILITH

Lilith werd hoestend wakker.

Het was het seizoen van de bosbranden – het was altijd het seizoen van de bosbranden – en haar longen deden pijn van de rook en de as uit de vuurzee in de heuvels.

De wekker op haar nachtkastje gaf knipperend aan dat het twaalf uur 's nachts was, maar haar dunne witte gordijnen gloeiden grijs op in de ochtendschemering. De stroom was waarschijnlijk weer eens uitgevallen. Ze dacht aan het proefwerk biologie dat ze in het vierde uur had, en daarna meteen aan het ellendige feit dat ze gisteravond per ongeluk haar boek over Amerikaanse geschiedenis mee naar huis had genomen. Wat was het dan ook voor zieke grap om haar twee leerboeken met precies dezelfde kleur rug te geven? Ze moest het proefwerk maar gewoon maken en dan hopen dat ze een zesje haalde.

Ze liet zich uit bed glijden en trapte in iets warmes en zachts. Ze trok haar voet omhoog en de stank sloeg haar in het gezicht.

‘Alastor!’

Het blonde vuilnisbakje draafde haar kamer binnen in de veronderstelling dat Lilith met hem wilde spelen. Liliths moeder vond hem geniaal, vanwege de trucjes die Bruce, Liliths broertje, hem had geleerd, maar Alastor was inmiddels vier en weigerde het enige truc-

je te leren dat er echt toe deed: zindelijk worden.

‘Dit is echt heel erg onfatsoenlijk,’ mopperde Lilith op de hond, en ze hupste op één voet naar de badkamer. Ze zette de douche aan.

Niets.

WATER TOT 15.00 UUR AFGESLOTEN las ze op het briefje dat haar moeder op de badkamerspiegel had geplakt. De boomwortels bij hen voor de deur kronkelden door de leidingen heen, en als het goed was had haar moeder vanmiddag geld om de loodgieter te betalen, als ze het loon van een van haar vele parttimebaantjes binnen had.

Lilith graaide naar het wc-papier in de hoop dat ze haar voet dan in elk geval wel schoon kon vegen. Maar er hing alleen een bruine kartonnen koker. Het bekende liedje. De details konden variëren, maar elke dag van Liliths leven was min of meer even verschrikkelijk.

Ze trok het briefje van haar moeder van de spiegel en gebruikte het om haar voet schoon te vegen. Toen kleepte ze zich aan – een zwarte spijkerbroek en een dun zwart t-shirt – zonder daarbij in de spiegel te kijken. Ze probeerde zich te herinneren waar het proefwerk volgens haar biologieleermeester zou gaan.

Tegen de tijd dat ze beneden kwam, goot Bruce het restje cornflakes uit de doos in zijn mond. Lilith wist dat die maffe cornflakes het laatste beetje eten waren dat ze in huis hadden.

‘De melk is op,’ zei Bruce.

‘En de cornflakes?’ vroeg Lilith.

‘Die ook. En verder ook alles.’ Bruce was elf en al bijna net zo lang als Lilith, maar veel tengerder. Hij was ziek. Hij was zijn hele leven al ziek. Hij was te vroeg geboren, met een hart dat zijn ziel niet kon bijhouden, zoals Liliths moeder het graag formuleerde. Bruce had ingevallen ogen en zijn huid zag een beetje blauw doordat zijn longen nooit genoeg zuurstof binnenkregen. Als de heuvels in brand stonden, en dat was zo ongeveer elke dag het geval, begon zijn ademhaling bij de geringste inspanning al te piepen. Hij bleef vaker thuis in bed dan dat hij naar school ging.

Lilith wist dat Bruce zijn ontbijt harder nodig had dan zij, maar toch protesteerde haar maag grommend. Eten, water, producten voor de noodzakelijke hygiëne... in dit vervallen krot dat ze hun thuis noemden, was aan alles gebrek.

Ze keek door het groezelige keukenraam en zag haar bus van de halte weggrijden. Ze kreunde, pakte snel haar gitaarkoffer en haar rugzak, en controleerde of haar zwarte schrift er wel in zat.

‘Bruce, tot vanmiddag!’ riep ze, en weg was ze.

Lilith rende zonder uit te kijken de straat over, wat ze Bruce altijd verbood, en er werd luid getoeterd en met piepende banden geremd. Ondanks al haar tegenspoed was ze nooit bang dat ze zou doodgaan. De dood betekende dat ze eindelijk bevrijd zou worden uit het paniekerige hamsterrad dat haar leven was, en Lilith wist dat ze daar niet op hoefde te hopen. Het universum of God, of wat dan ook, wilde per se dat zij ongelukkig zou blijven.

Ze keek de bus na, die ratelend wegreed, en begon toen de vijf kilometer naar school maar te lopen, met haar gitaarkoffer op en neer bonkend op haar rug. Ze liep langs de winkel waar alles maar één dollar kostte en het Chinese drive-inrestaurant dat om de haverklap failliet ging. Toen ze haar eigen armoedige buurt, die hier ook wel ‘het Slop’ werd genoemd, eenmaal een paar straten achter zich had gelaten, werden de trottoirs gladder en zaten er veel minder gaten in het wegdek. De mensen die naar buiten kwamen om hun krant uit de bus te halen waren in pak, en liepen niet in zo’n sjofele ochtendjas als de burens van Lilith. Een keurig gekapte vrouw die haar Deense dog uitliet zwaaide naar haar, maar Lilith had geen tijd voor beleefdheden. Ze dook de betonnen voetgangerstunnel in die onder de snelweg door liep.

Haar school, de Trumbull Preparatory School, bevond zich op de hoek van High Meadow Road en Highway 2, die Lilith voornamelijk associeerde met stressvolle tripjes naar de eerste hulp als Bruce weer eens doodziek was. Dan scheurden ze in het paarse minibusje van

haar moeder de stoep over, terwijl haar broertje zwak ademend tegen haar schouder lag. Lilith keek dan altijd naar buiten, naar de groene bordjes langs de snelweg, waarop stond hoeveel kilometer het nog was naar andere steden. Ze was bijna nog nooit verder geweest dan Crossroads, maar toch stelde ze zich graag de grote, wijde wereld daarbuiten voor. Ze fantaseerde dat ze later, als ze ooit haar schooldiploma haalde, zou vluchten naar een plek waar het beter was.

Toen ze aan de rand van de campus van haar school uit de tunnel kwam, ging net de laatste bel. Ze hoestte en haar ogen brandden. De smeulende bosbranden in de heuvels rond de stad legden een krans van rook om de school. Het gebouw van bruin stucwerk was lelijk, en werd nog lelijker doordat het behangen was met door de leerlingen gemaakte vaandels. Op één daarvan werd de basketbalwedstrijd van de volgende dag aangeprezen, op een ander stond informatie over de bijeenkomst na schooltijd over natuurwetenschappen, maar op de meeste vaandels stonden uitvergrote jaarboekfoto's van een jongen, ene Dean, die stemmen probeerde te winnen om tot koning van het jaarlijkse dansgala gekozen te worden.

Bij de hoofdingang van Trumbull stond de directeur, meneer Tarkenton. Hij was amper een meter zestig lang en had een bordeauxrood polyester pak aan.

'Je bent weer eens te laat, juffrouw Foscor,' zei hij, terwijl hij haar met een blik vol walging bekeek. 'Heb ik je naam gisteren niet ook zien staan op de lijst met laatkomers die moesten nablijven?'

'Het grappige met dat nablijven is dat ik meer schijn te leren als ik naar de muur zit te staren dan ooit in de les,' zei Lilith.

'Ga naar je eerste uur,' zei Tarkenton, terwijl hij een stap naar Lilith toe zette, 'en als je je moeder vandaag in de les ook maar één seconde last bezorgt...'

Lilith slikte. 'Is mijn moeder er dan?'

Haar moeder viel een paar dagen per maand op Trumbull in. In ruil daarvoor hoefde ze geen schoolgeld te betalen, en dat was de enige re-

den dat ze Lilith naar deze school kon laten gaan. Lilith wist nooit wanneer ze haar moeder kon tegenkomen, vóór haar in de rij in de kantine, of op de dames-wc's, waar ze haar lippenstift stond bij te werken. Ze vertelde Lilith nooit wanneer ze haar opwachting op Trumbull zou maken en ze bood haar dochter ook nooit een lift naar school aan.

Het was altijd een gruwelijke verrassing, maar Lilith had in elk geval nog nooit meegemaakt dat haar moeder in een van haar eigen lessen moest invallen.

Tot nu toe, blijkbaar. Ze liep kreunend naar binnen en vroeg zich af in welke les haar moeder zou opduiken.

Ze hadden eerst een kwartier mentorles van mevrouw Richards, die het haar niet al te lastig maakte. Ze was al klaar met de absentielijst en was driftig op het bord aan het schrijven hoe de leerlingen haar allemaal konden helpen met haar hopeloze pogingen om de school zover te krijgen dat ze aan recycling gingen doen. Toen Lilith binnenkwam, schudde de lerares zwijgend haar hoofd, alsof het feit dat Lilith weer eens te laat was haar alleen maar verveelde.

Lilith liet zich op haar stoel glijden, zette haar gitaarkoffer aan haar voeten en haalde het biologieboek tevoorschijn, dat ze net snel uit haar kluisje had gevist. De tien kostbare minuten die er nog van dit kwartier restten, had Lilith allemaal nodig om voor haar proefwerk te blokken.

‘Mevrouw Richards,’ zei het meisje dat naast Lilith zat. Ze keek boos haar kant op. ‘Het stinkt hier opeens ontzettend.’

Lilith draaide met haar ogen. Chloe King en zij waren al sinds de eerste dag van de basisschool gezworen vijanden, al kon ze zich niet herinneren waarom. Lilith vormde op geen enkele manier een bedreiging voor het rijke, beeldschone meisje. Chloe was model voor de vestiging van Crossroads Apparel en de leadzangeres van een band, The Perceived Sights genaamd, en bovendien ook nog voorzitter van minstens een stuk of vijf clubs van Trumbull voor buitenschoolse activiteiten.

Lilith had nu al meer dan tien jaar met het gemene gedrag van Chloe te maken en was inmiddels gewend aan de onophoudelijke stortvloed van aanvallen. Als ze een goede dag had, negeerde ze die. Vandaag concentreerde ze zich op de genomen en fonemen in haar biologieboek en probeerde ze zich voor Chloe af te sluiten.

De andere leerlingen om Lilith heen knepen inmiddels hun neus dicht. Het meisje voor haar deed net alsof ze moest kokhalzen.

Chloe draaide zich om op haar stoel. 'Lilith, moet dat een goedkoop parfum voorstellen of heb je net in je broek gepoept?'

Lilith dacht aan de viezigheid die Alastor naast haar bed had gedeponeerd en aan het feit dat ze niet had kunnen douchen. Ze voelde haar wangen gloeien. Ze griste haar spullen bij elkaar en rende de klas uit, zonder acht te slaan op mevrouw Richards, die riep dat ze geen toestemming had om de klas te verlaten. Ze schoot de eerste de beste wc binnen.

Eenmaal alleen leunde ze tegen de rode deur en sloot haar ogen. Ze wilde dat ze zich hier de hele dag kon verstoppen, maar ze wist dat het hier, zodra de bel ging, zou vollopen met leerlingen. Ze dwong zichzelf naar de wasbak te lopen. Ze draaide de warme kraan open, schopte haar schoen uit, tilde de voet die de boosdoener was in de wasbak en taptte wat goedkope roze zeep in haar hand. Ze keek omhoog en dacht haar verdrietige spiegelbeeld te zullen zien, maar zag dat er een glitterposter op de spiegel geplakt zat. KIES KING TOT KONINGIN, stond er onder een professionele portretfoto van een stralende Chloe King.

Later die maand was het galabal, en alle andere leerlingen leken al aan niets anders meer te denken. Lilith had honderden van dit soort posters in de gangen zien hangen. Ze had achter meisjes gelopen die elkaar onderweg naar de les op hun telefoon foto's lieten zien van hun droomcoursage. Ze had jongens grapjes horen maken over wat er na het galabal gebeurde. Lilith moest ervan kotsen. Zelfs al had ze geld gehad voor een jurk en bestond er een jongen met wie ze

er daadwerkelijk naartoe zou willen... dan was het nog ondenkbaar dat ze een voet over de drempel van haar school zou zetten als ze daar niet wettelijk toe verplicht was.

Ze trok Chloe's poster van de spiegel en gebruikte hem om de binnenkant van haar schoen schoon te vegen. Toen gooide ze de poster in de wasbak en liet er water over stromen tot er van Chloe's gezicht alleen nog maar natte pulp over was.

Bij de poëzieles was meneer Davidson zo geconcentreerd bezig Sonnet 20 van Shakespeare op het bord te schrijven dat hij niet eens merkte dat Lilith te laat binnenkwam.

Ze ging voorzichtig zitten, hield de andere kinderen in de gaten en wachtte tot iemand zijn neus zou dichtknijpen of zou kokhalzen, maar gelukkig zagen ze Lilith alleen maar als iemand die je kon gebruiken om briefjes door te geven. Paige, het sportieve blonde meisje dat links van Lilith zat, stootte haar aan en schoof vervolgens een opgevouwen briefje op haar bureau. Er stond geen naam op, maar Lilith wist zo ook wel dat het niet voor haar bedoeld was. Het was voor Kimi Grace, het coole meisje, half Koreaans, half Mexicaans, dat rechts van haar zat. Lilith had genoeg briefjes tussen deze twee doorgegeven om vluchtig iets mee te krijgen van hun plannen voor het galafeest: de roemruchte afterparty en de waanzinnige stretch-limo waarvoor ze hun zakgeld samenlegden. Als haar moeder geld overhad, ging dat linea recta naar de ziekenhuisrekeningen van Bruce.

'Toch, Lilith?' vroeg meneer Davidson. Ze kromp ineen en veegde het briefje onder haar tafel, zodat ze niet betrappt zou worden.

'Zou u het even kunnen herhalen?' vroeg Lilith. Ze wilde meneer Davidson echt niet kwaad maken. Poëzie was de enige les die ze leuk vond, voornamelijk doordat ze daar goede cijfers voor haalde en meneer Davidson de enige docent was die ze ooit had meegemaakt die plezier in zijn werk leek te hebben. Hij had zelfs een paar van haar songteksten mooi gevonden die Lilith als poëzie-opdracht had inge-

leverd. Ze had het blaadje nog waarop meneer Davidson alleen maar ‘Wauw!’ had geschreven onder de tekst voor een nummer dat ze als titel ‘Exile’ had gegeven.

‘Ik zei: jij hebt je naar ik hoop toch wel voor het open podium opgegeven?’ vroeg Davidson.

‘Ja, tuurlijk,’ mompelde ze, maar dat was niet zo en ze hoopte ook dat het niet hoefde. Ze wist niet eens wanneer dat was.

Davidson glimlachte blij en verrast. Hij richtte zich tot de rest van de klas. ‘Dan hebben we allemaal iets om ons op te verheugen!’

Davidson had zich nog niet naar het bord omgedraaid of Kimi Grace stootte Lilith aan. Toen Lilith in de donkere, mooie ogen van Kimi keek, vroeg ze zich heel even af of Kimi soms iets over het open podium wilde zeggen, of het idee om voor publiek te moeten praten haar ook zenuwachtig maakte. Maar Kimi wilde alleen maar het opgevouwen briefje dat Lilith in haar hand hield.

Lilith zuchtte en gaf het aan haar door.

Ze probeerde te spijbelen van gym om voor haar biologieproefwerk te kunnen leren, maar werd natuurlijk gesnapt en moest uiteindelijk in haar gympakje en op kistjes rondjes rennen. De school deed geen tennisschoenen uit en haar moeder had nooit geld om ze te kopen, dus maakten haar voeten een oorverdovend lawaai toen ze rondjes rende rondom de andere kinderen die in de gymzaal aan het volleyballen waren.

Iedereen keek naar haar. Niemand hoefde het woord ‘idiot’ hardop te zeggen. Ze wist zo ook wel dat ze het dachten.

Tegen de tijd dat Lilith bij biologie arriveerde, was ze somber en doodop. Daar aangekomen zag ze dat haar moeder, met een lichtgroene rok aan en haar haar in een strakke knot, de proefwerken uitdeelde.

‘Geweldig,’ zei Lilith kreunend.

Een stuk of tien medeleerlingen reageerden hierop door ‘Sst’ te sissen.

Haar moeder was lang en donker, en had een knap, hoekig gezicht. Lilith had een lichte huid, en haar haar was zo rood als de brand in de heuvels. Haar neus was korter dan die van haar moeder, haar ogen en mond minder fijn. Hun jukbeenderen hadden een andere stand.

Haar moeder glimlachte. ‘Zou je willen gaan zitten?’

Alsof ze zich niet eens de naam van haar dochter kon herinneren.

Maar haar dochter de hare wel. ‘Tuurlijk, Janet,’ zei Lilith, en ze liet zich vallen aan een leeg tafeltje in de rij het dichtst bij de deur.

Haar moeder liet haar boze blik naar Liliths gezicht schieten; toen glimlachte ze en keek van haar weg.

‘Verpletter ze met vriendelijkheid’ was een van haar moeders favoriete uitspraken – in het openbaar althans. Thuis ging het er gemener aan toe. Alles wat haar moeder vreselijk vond aan haar leven weet ze aan Lilith, want Lilith was geboren toen haar moeder negentien was en beeldschoon, met een glanzende toekomst voor de boeg. Maar tegen de tijd dat Bruce werd geboren, was haar moeder het trauma dat Lilith voor haar betekende inmiddels zodanig te boven gekomen dat ze een echte moeder kon worden. Het feit dat hun vader uit beeld was verdwenen – niemand wist waar hij was –, was voor haar moeder reden te meer om voor haar zoon te leven.

Het eerste blad van het biologieproefwerk was een raster waarin ze dominante en recessieve genen in kaart moesten brengen. Het meisje links van haar vulde in hoog tempo de vakjes in. Plotseling kon Lilith zich helemaal niks meer herinneren van wat ze het afgelopen jaar had geleerd. Haar keel kriebelde en ze voelde dat ze in haar nek begon te zweten.

De deur naar de gang stond open. Daar was het vast koeler. Bijna voor Lilith wist wat ze deed, stond ze in de deuropening met haar rugzak in haar ene hand en haar gitaarkoffer in de andere.

‘Zonder toestemming de klas uit gaan betekent automatisch nablijven!’ riep Janet. ‘Lilith, zet die gitaar neer en kom terug!’

Lilith had van haar ervaringen met gezag geleerd dat ze goed moest luisteren wat haar gezegd werd en dat ze dan precies het tegenovergestelde moest doen.

Ze kloste de gang door en rende de deur uit.

Buiten was het bloedheet en de lucht zag wit. As dwarrelde neer en kwam in Liliths haar en op het broze grijsgroene gras terecht. De onopvallendste manier om de campus van school te verlaten, was via een van de uitgangen achter de kantine, die uitkwamen op een plaatsje met kiezels waar de leerlingen bij goed weer lunchten. Dit deel was ‘beveiligd’ met een heel dun hek van harmonicagaas waar je gemakkelijk overheen kon klimmen.

Toen ze over het hek heen was, bleef ze staan. Waar was ze mee bezig? Weglopen bij een proefwerk waar haar eigen moeder surveilleerde, was niet echt slim. Daar kreeg ze geheid straf voor. Maar het was nu al te laat.

Als ze deze kant op bleef lopen, kwam ze uiteindelijk bij haar eigen bouwvallige, troosteloze huis. Dank je feestelijk. Ze keek naar de paar auto’s die over de snelweg vlogen, veranderde toen van richting en stak de parkeerplaats aan de westkant van de campus over, waar dikke, hoge johannesbroodbomen groeiden. Ze liep het bosje in, in de richting van de schaduwrijk verscholen rand van Rattlesnake Creek.

Ze dook tussen twee dikke takken op de oever door en slaakte een diepe zucht. Veilig. Min of meer. Dit was in elk geval het enige beetje natuur in het stadje Crossroads, of althans wat daarvoor moest doorgaan.

Lilith zette haar gitaarkoffer op zijn vaste plaats in de holte van een boomstam, legde haar voeten op een berg knisperende oranje bladeren en ontspande bij het geluid van het water dat over de rotsachtige bedding sijpelde.

Op school had ze in haar leerboeken foto’s van ‘mooie’ oorden ge-

zien – de Niagara-watervallen, de Mount Everest, watervallen op Hawaï – maar zij vond Rattlesnake Creek mooier dan al die plekken, want ze kende verder niemand die dit bosje met verlepte bomen wist te waarderen.

Ze maakte haar koffer open en haalde de gitaar eruit. Het was een donkeroranje Martin 000-45 met een barst in de kast. Iemand bij haar in de straat had hem bij het vuilnis gezet, en Lilith kon zich niet permitteren om kieskeurig te zijn. Bovendien vond ze dat het instrument door dat gebrek juist een vollere klank kreeg.

Ze sloeg de snaren aan, en toen de akkoorden klonken, had ze het gevoel alsof een onzichtbare hand haar ruwe randjes gladstreek. Als ze speelde, voelde ze zich omringd door vrienden die ze niet had.

Hoe zou het zijn om iemand te leren kennen die dezelfde muzieksmaak had als zij? Iemand die niet vond dat The Four Horsemen als ‘afgeranselde honden’ zongen, zoals een cheerleader een keer over Liliths lievelingsband had gezegd. Liliths grote droom was om ze een keer live te zien optreden, maar ze kon zich met geen mogelijkheid voorstellen dat ze een keer echt bij een concert van The Four Horsemen aanwezig zou zijn. Ze waren te groot om in Crossroads te komen optreden. Zelfs áls ze hier al zouden komen, waar moest Lilith dan geld voor een kaartje vandaan halen als haar moeder amper geld genoeg had om eten te kopen?

Ongemerkt was ze opeens een liedje aan het zingen. Het had nog niet echt vorm, het was meer haar verdriet dat zich met haar gitaar liet versmelten, maar een paar minuten later, toen ze ophield met zingen, begon er achter haar iemand te applaudisseren.

‘Wauw.’

Lilith draaide zich als gestoken om. Tegen een boom even verderop stond een jongen met zwart haar geleund. Hij had een leren jasje aan en zijn zwarte spijkerbroek stak in afgetrapte kistjes.

‘Hé,’ zei hij alsof hij haar kende.

Lilith zei niets terug. Ze kenden elkaar namelijk níét. Waarom praatte hij tegen haar?

Hij bekeek haar van top tot teen, met indringende blik. ‘Je bent nog steeds mooi,’ zei hij zacht.

‘En jij bent... een griezel,’ antwoordde Lilith.

‘Herken je me niet?’ Hij klonk teleurgesteld.

Lilith haalde haar schouders op. ‘Ik kijk niet naar *America’s Most Wanted*.’

De jongen keek omlaag, lachte en knikte toen naar haar gitaar. ‘Ben je niet bang dat je het nog erger maakt?’

Ze deinsde niet-begrijpend achteruit. ‘Mijn liedje?’

‘Je liedje was een openbaring,’ zei hij, en hij duwde zich van de boom af en liep naar haar toe. ‘Nee, ik bedoel die barst in je gitaar.’

Lilith keek naar zijn soepele tred: cool, langzaam, alsof in zijn hele leven nog nooit iemand of iets hem onzeker had gemaakt. Hij bleef pal voor haar neus staan en liet een canvas tas van zijn schouder glijden. De band viel op Liliths schoen. Ze keek ernaar alsof de jongen hem daar expres had neergelegd. Ze schopte de band van haar schoen.

‘Ik ben voorzichtig.’ Ze nam haar gitaar in haar armen. ‘Op dit moment is de verhouding barst/gitaar precies goed. Mocht er ooit meer barst dan gitaar ontstaan, dan zou het erger worden.’

‘Zo te horen weet je precies waar je mee bezig bent.’ De jongen staarde haar zo lang aan dat Lilith er ongemakkelijk van werd. Zijn ogen waren betoverend groen. Hij kwam duidelijk niet hier ergens uit de buurt. Lilith wist niet of ze wel ooit iemand had ontmoet die niet uit Crossroads kwam.

Hij was heel knap en intrigerend, en dus te mooi om waar te zijn. Ze had onmiddellijk een hekel aan hem. ‘Dit is mijn plekje. Zoek zelf maar een eigen stek,’ zei ze.

Maar in plaats van de aftocht te blazen ging hij zitten. Naast haar. Dicht naast haar. Alsof ze vrienden waren. Of meer dan vrienden.

‘Speel je wel eens met iemand anders?’ vroeg de jongen.

Hij hield zijn hoofd schuin naar achteren, en Lilith ving een glimp op van een tatoeage van een ster in zijn nek. Ze merkte dat ze haar adem inhield.

‘Hoe bedoel je? Muziek? In een bandje?’ Ze schudde haar hoofd. ‘Nee. Niet dat jij daar iets mee te maken hebt, trouwens.’ Deze jongen was een indringer op haar terrein en hij verstoorde het enige moment dat ze echt voor zichzelf had. Ze wilde dat hij wegging.

‘Wat vind je van The Devil’s Business?’ vroeg hij.

‘Hoe bedoel je?’

‘Als naam voor een band.’

Liliths intuïtie zei haar dat ze moest opstaan en weglopen, maar het gebeurde nooit dat er iemand met haar over muziek wilde praten. ‘Wat voor band is dat?’ vroeg ze.

Hij pakte een blad van de johannesbroodboom van de grond, bekeek het aandachtig en liet het steeltje tussen zijn vingers ronddraaien. ‘Zeg jij het maar. Het is jouw band.’

‘Ik heb geen band,’ zei ze.

Hij trok een donkere wenkbrauw op. ‘Misschien wordt het dan eens tijd dat je er een krijgt.’

Lilith had zichzelf nooit durven laten dromen over hoe het zou zijn om in een echte band te spelen. Ze ging wat verzitten om meer ruimte tussen hen te creëren.

‘Ik heet Cam.’

‘Lilith.’ Ze wist niet goed waarom het zo bijzonder voelde dat ze deze jongen vertelde hoe ze heette, maar dat was wel zo. Ze wilde dat hij hier niet was, dat hij haar niet had horen spelen. Ze wilde niet dat iemand anders haar muziek hoorde.

‘Mooie naam,’ zei Cam. ‘Past goed bij je.’

Nu was het echt hoog tijd om te vertrekken. Ze wist niet wat deze jongen wilde, maar het deugde vast niet. Ze pakte haar gitaar en kwam overeind.

Cam liep naar haar toe om haar tegen te houden. ‘Waar ga je naartoe?’

‘Waarom praat je met me?’ vroeg ze. Hij had iets wat zorgde dat haar bloed begon te koken. Waarom drong hij zich hier, op haar eigen plekje, aan haar op? Wie dacht hij wel dat hij was? ‘Je kent me niet. Laat me met rust.’

Lilith kon erg bot zijn en bezorgde andere mensen daarmee vaak een ongemakkelijk gevoel. Maar deze jongen niet.

Hij lachte zachtjes. ‘Ik praat tegen je omdat ik in tijden niet zoiets interessants tegen het lijf ben gelopen als jij en dat liedje van jou.’

‘Nou, dan moet jij wel een heel saai leven hebben,’ zei Lilith.

Ze maakte aanstalten om weg te lopen. Ze moest zichzelf ervan weerhouden om om te kijken. Cam vroeg niet waar ze naartoe ging en was zo te merken ook niet verbaasd dat ze er midden in hun gesprek vandoor ging.

‘Hé!’ riep hij.

‘Wat hé?’ Lilith draaide zich niet eens om. Cam was zo’n jongen die meisjes pijn deed die zo dom waren hem daar de kans toe te geven. En zij had zo al genoeg pijn in haar leven.

‘Ik speel ook gitaar,’ zei hij toen ze het bos weer in wilde lopen. ‘We hebben alleen nog een drummer nodig.’